

Wg 35.5 21

M A R W N A D,

ER

GOFFA DWIRIAETH

AM DRI O BLANT Y DIWYGIAD
YN TROEDRHIWDALAR A BULAH,
A YMADAWODD A'R BYD TRWY ANGAU
YN MIS MEHEFIN, 1841;

SEF

*Isaac Davies, Ty'nwaun; Elizabeth Jones,
Castell; Rees Williams, Tycochbach.*

GAN ROGER JONES, LLANWRTYD,

Brawd arall i Isaac, o Dreflis.

Pris Ceiniog a Dimmai.

- 1 Y mae angau'r gelyn olaf,
Fel yn rhodio gylch y wlad;
Lawr mae'n torri'r i'engctyd hawddgar,—
Rhaid hwynt adael mam a thad.
Fe wnawd undeb, 'r wy'n hyderu,
Cyn wynebu lawr i'r glyn,
A'r gwr waedodd rhwng y lladron,
Gynt ar ben Calfaria fryn.
- 2 Er mor chwerw mae rhieni
Yn galaru ar eu hol,
Pe caent feddu perlau'r India,
Ni ddychwelent yma'n ol:
Maent, 'r wy'n credu, gyda'r Iesu,
Ac yn canu gyda'r saint;
Ni bydd neb i drag'wyddoldeb,
All fynegu gwerth eu braint.

X20530 7913

- 3 Mae perth'nasau yn galaru,
 O waith colli rhain yn wir,
 Brodyr a chwierydd hefyd,
 Sydd yn ol mewn anial dir :
 Ymddiriedwch yn yr Iesu—
 Medr lynu'n well na brawd ;
 Pawb ai caffo 'n rhan mewn difri',
 Nid a rheini byth yn dlawd.
- 4 Fel glaswelltyn, yn dra buan,
 Byddwn wedi gwiwo 'i gyd ;
 Nid yw'n dyddiau, ar yr hwyaf,
 Ond fel cysgod yn y byd :
 'Hedeg adre'n morau 'u dyddiau
 Wnaeth cyfeillion hoff a chu,
 Lle maent heddyw'n canu'n uchel,
 Yn Nghaersalem dawel fry.
- 5 Isaac Davies aeth yn mlaenaf
 Maes o'r rhyfel tua thref,
 Ac Elizabeth, yn fuan
 Gwedyn a'i canlynodd ef ;
 A Rees Williams sydd yn gorwedd,
 Mewn oer annedd, gyda hwy :
 Wedi gadael byd y llafur,
 Ni ddychwelant yma mwy.
- 6 Llafur blin osodwyd ini,
 I ymguro dan yr haul,
 Nid oes yn y greadigaeth,
 Ddim cysuron gwir yw cael ;
 Fel gwrychionen yn ehedeg,
 Mewn byr adeg fynu fry,
 Felly'n holloll, mor naturiol,
 Oll i flinder ganwyd ni.

- 7 Byd y gorthrymderau, ydym
 Yma etto ynddo'n byw ;
 Ond mae teyrnas ràd yn aros
 Plant a phobl ffyddlon Duw.
 Ond nid aur ffyddlondeb gwelir
 Neb o'r saint yn nheyrnas nef,
 Ac nid heb ffyddlondeb safwn
 Yn ei ymddangosiad Ef.
- 8 Ffyddlon, effro, a llafurys,
 A phur wresog gyda'r gwaith,
 Oedd yr i'encyd sydd yn canu,
 Heddyw'n iach ar ben eu taith ;
 Wedi gadael arfau rhyfel,
 Ac a phalmwydd yn eu llaw,
 Aethant adre' trwy bob rwystrau,
 Mewn i'w gwlad yr ochr draw.
- 9 'R ydym ninnau'n brysiò'n gyflym,
 Bob mynodyn, tua'n gwlad ;
 'Nawr mae'r amser ini lefain
 Am gael cymmod yn y gwaed :
 Mae ein hadeg yn myn'd heibio,
 Mae ein dydd yn fyr a brau,
 Yn dra buan gorfydd ini
 Orwedd obry yn y clai.
- 10 Mae'n cyfeillion hoff garasom,
 Pan yn rhodio'r ddaear hon,
 Wedi gorfod myn'd i orwedd,
 Lawr i'r ceufedd dan y don ;
 Yno byddant yn y greian
 Oer, yn cysgu'r dawel hîn,
 Hyd nes cano'r udgorn olaf,
 Ar ddyfodiad Mab y Dyn.

- 11 Os yn Nghrist y byddant feirw,
 Do'nt i fynu ar ei wedd,
 Hwy ga'nt byth fod ar ei ddelw,
 'Nol agoro'r tywyll fedd;
 Eiddo Crist gyfodant gyntaf,—
 Yna ninnau, y rhai byw,
 Gipir-fynu i'r cymmylau,
 I gael cwrdd a'n Harglwydd gwiw.
- 12 Yna byddwn yn wastadol,
 Gyda'r Arglwydd yn ein lle,
 Byth heb ofni 'madael mwyach,
 Oddifewn trigfanau'r ne';
 Pawb yn chwre'u haur delynuau,
 A choronau ar eu pen;
 Dyma destun eu caniadau,—
 'R gwr fy farw ar y pren.
- 13 Mae E'n destun holloll addas,
 O fewn urddas byrth y nef,
 Lle mae'r teulu oll yn canu,
 Ac yn ei addoli ef;
 Maent yn berffaith eu haddoliad,
 Ac yn llawn o gariad Duw:
 Ond er hynny, daeth yr Iesu,
 Lawr i brynu dynol ryw.
- 14 Fe adawodd wlad gogoniant,—
 Fe ddaeth lawr i'r ddaear hon:
 Ca'dd ei wadu, ca'dd ei werthu,
 Ca'dd ei frathu tan ei fron;
 'Roedd ei gariad yno'n berwi,
 Yn ei fynwes ef mor fawr,
 Nes rhoi 'i fywyd ar Galfaria,
 Er mwyn cadw llwch y llawr.

- 15 Nid wy'n ammeu mae gwrthddrychau
 Cariad Iesu aeth y'mlaen;
 Pawb adawsant pan yn ieuainc,—
 Aethant mewn i Salem lân:
 Ffyrdd yr Arglwydd sy'n y moroedd,
 A'i lwybrau yn y dyfroedd mawr—
 Gado'r hen a wnaeth yr angau,
 Torri'r egyn mân i lawr.
- 16 Daethant mewn i winllan Iesu,
 Pan yn moreu dyddiau'u hoes,
 Cyn i'w haul dd'od yw *feridian*,
 Wedi gorphen cario'r groes:
 Pedwar deg a phump o flwyddi,
 Dyna'r cyfrif oll yn awr,
 Oedd eu oedran gyda'r gilydd,
 Pan yn gadael daear lawr.
- 17 Os awn etto i'w dosparthu,
 Ac i'w cyfrif bob yn un,
 Pan yn myn'd i'w pryddlid weli,
 Ac i gysgu'r olaf hîn:
 Pymtheg mlwydd, mewn clir lyth'renau,
 Oedd i wel'd ar Arch pob un,
 Pan eu rhoddwyd lawr i orwedd,—
 Dyma'r diwedd i bob dyn.
- 18 Mil, wyth cant, ac un a deugain,
 Ydoedd oed ein Harglwydd cu,
 Pan yr aethant mewn i wledda
 I'r Baradwys hyfryd fry;
 Mis Mehefin, cwrdd a'r terfyn
 Wnaethant hwy bob un o'r tri;
 Am dduwioledeb mewn prysurdeb.
 Yma'n benaf oedd ei cri.

19 'N rhwym mewn cystudd gwelwyd Isaac,
 Ond o'r diwedd aeth yn rhydd,
 Rhodd ffarwel i bawb o'i deulu,
 Pan daeth y pedwarydd dydd ;
 Ar y chweched dydd a'r hugain,
 Elizabeth a gafodd wys ;
 Yn mhen deuddydd etto'n rhagor,
 Hefyd fe ganlynodd Rees.

20 Cyrhaeddasant sierwydd gobaith,
 Ni raid ofni gelyn mwy,
 Gwisgant byth ei gwynion ynau,
 Trwy rinweddau marwol glwy.
 Cyd 'stad ydynt a'r angylion,
 Hefyd maent yn blant i Dduw ;
 Er bod wedu haeddu marw,
 Cant ei cadw byth yn fyw.

21 Aml teithient i'r oedfaeon,
 A'r ysgolion yn y byd ;
 Dysgu pynciau ac adnodau,
 Oedd ei pleser bron i gyd :
 Anfon eirchion yn y dirgel,
 Ac ar gyhoedd wnaent i'r lan ;
 Dagrau lifau dros ei gruddiau,
 'N gwaeddu 'nabod Iesu'n rhan.

22 Canu hymnau wrth fyn'd adre',
 Wnaent ac angau'n dod y'mla'n ;
 Ond maent heddyw mewn gwell hwyliau,
 A phereiddach yw ei cân.
 Un o honynt a ddywedai
 Y disgwyliau hyd ei fedd,
 Wrth ei borth gan ddod y deunau,
 Ac a llon'd ei law o hedd.

- 23 A'i fraich gadarn fe am harwain,
 Nes cyrhaeddwn fynu fry,
 Mewn i'r ardal, lle ni chlywir
 Neb yn achwyn, claf wyf fi.
 Byth yn berffaith cyd-folianant,
 Ac nis gallant farw mwy :
 O am gymorth i weddio,
 Am fyn'd yno attynt hwy.
- 24 Mae ein dyddiau oll yn werthfawr,
 Ac yn fyr, nis gwyddom ddim,
 P'un a fyddwn byw y foru,
 Er bod heddyw yn ein grym.
 Nerth i lefain mewn gwirionedd,
 Cyn bo'n hadeg wedu myn'd ;
 Am adnabod brawd fo'n glynu,
 Pan yn cefnu bydd pob ffrynd.
- 25 Wedi myn'di'r glyn y byddwn,
 Ac ni wyddom ddim pa bryd,
 Gorfod gado'r pethau welir,
 A phob cysur sy'n y byd ;
 A wynebu'r farn raid ini.
 O am grynu yn ein lle,
 Fel y gallom yn ddiwridio
 Fyned yno' i gwrdd ag E'.
- 26 Dydd y farn sy'n dod yn brysur ;
 Ffo bechadur at y gwr,
 Ddychon ddal dy ben i fynu,
 Pan yn croesi rhydiau'r dwr.
 Os ei 'nabod cyn wynebu
 'R hen Iorddonen ddyfwn ddu ;
 Fe geir canu clod i'r Iesu
 'Nol myn'd i'r ardaloedd fry.

27 'N awr 'rwy'n myn'd i roddi fynu,
 Nid gwiw imi fod yn faith,
 Er mae hwy sydd wedi blaenu,
 Ninnau ydym ar ein taith.
 Maent yn awr yn mynwes Iesu,
 'R ochr draw tu fewn i'r llen ;
 Meddu crefydd fyddo'n arddel
 Gaffom ninnau oll—Amen.

Y glaswelltyn sydd yn wyrddlas 'nawr,
 A wywa ac a dorir lawr,
 A'i flodau hardd a gwymp i gyd ;
 A phawb rhaid myn'd i'r bythol fyd.

Er tegwch a phrydferthwch gwedd.
 Daw angau glas a'i waedlyd gledd,
 Ac fe rydd imi farwol glwy,—
 Rhaid myn'd, ac niddychwelwn mwy.

DIWEDD.

J. MORRIS, ARGRAFFYDD, LLANYMDDYFR,